

1) Αἱ τρίχες αἱ καλύπτουσαι τὸ σῶμα τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: 2) Αἱ σκληραὶ καὶ χονδραὶ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὠρισμένων ἀτόμων. Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Ποταμ. κ.ά.): *Τί γουρ'νόμαλλα ἔχεις, μωρ' κακομοίρη μου!* Γαργαλ.

γουρουνομάννα ἡ, Κρήτ. ("Ἁγίος Γεώργ. Μεραμβ.)
'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μάννα*.

'Η θήλεια χοῖρος ἐνθ' ἄν.: *Στὴν ὕστερη γεννιὰ ἡ γουρουνομάννα μου ἦκαμε δώδεκα γουρούνια* Κρήτ. ("Ἁγίος Γεώργ.)

γουρουνόμαντρα ἡ, Χίος — Λεξ. Περ. Βλαστ. 286
γουρ'νόματρα Σῦρ.

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μάντρα*.

'Η μάνδρα τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: *Ἦρε μὲν γουρουνόμαντρα κ' ἐπῆρε γουρουνόλασπη* Χίος. Συνών. εἰς λ. *γουρουνόκαλύβα*.

γουρουνομάντρι τό, Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 286 Δημητρ.
γ'ρουνομάντρ' Μακεδ. (Κωνσταντινῶτ.) *γουρ'νουμάντρ' Μακεδ.* (Γρεβεν.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) *γουρ'νουμάδρ' Σάμ.* (Μαυρατζ.) *γου'ουνουμάδιρ' Σαμοθρ.* *γου'ουνουμάδι* Σαμοθρ.

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μάντρι*.

Γουρουνόμαντρα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Ζέχρ' οὐ τόπους μέσ' ἔς τοῦ γουρ'νουμάντρ' Στερελλ.* (Φθιώτ. Φωκ.) Συνών. εἰς λ. *γουρουνόκαλύβα*.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γου'ουνουμάδιρ' Σαμοθρ.* *Γουρ'νουμάντρ' Θεσσ.* (Πήλ.)

γουρουνομιτζίνα ἡ, Πελοπν. ('Αχαΐα).

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μιτζίνα*.

Τὸ ἀπετριχωμένον καὶ ἄνευ λίπους δέρμα μεγάλου χοίρου, τὰ τεμάχια τοῦ ὁποίου τηγανισθέντα μετὰ λίπους ἀποτελοῦν θερμαντικὴν τροφήν.

γουρουνομούρης ἐπίθ. ἐνιαχ. *γουρ'νομούρης* Πελοπν. (Γαργαλ.) *γ'ρουνουμούρ' Σάμ.* (Μαραθόκ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μούρη*.

'Ο ἔχων πρόσωπον χοίρου, δυσειδὴς ἐνθ' ἄν.: *Νὰ μὴ κουριδεύῃ αὐτοῦσδὰ οὐ γ'ρουνουμούρ' Σάμ.* (Μαραθόκ.) Συνών. *γουρουνουμουσοῦδα* 2, *γουρουνουμούσουδος*, *γουρουνουμούτρης*, *γουρουνόμουτρο*, *γουρουνουμούτσουνο*, *γουρουνουμούτης*, *γουρουνουπρόσωπος*, *χοιρομούρης*.

γουρουνουμουσοῦδα ἡ, ἐνιαχ. *γουρ'νομουσοῦδα* Κεφαλλ. (Φραγκᾶτ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μουσοῦδα*.

1) Τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου ἐνιαχ. Συνών. *γουρουνόμουτρο*. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος δυσειδὴς Κεφαλλ. (Φραγκᾶτ.) Συνών. εἰς λ. *γουρουνουμούρης*.

γουρουνουμούσουδος ἐπίθ., ἐνιαχ. *γουρ'νομούσουδος* Κεφαλλ. (Φραγκᾶτ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. *γουρουνουμουσοῦδα*.

'Ανθρωπος δυσειδὴς ἐνθ' ἄν.: *Τί θέλει ἀπὸ μὲ 'κεῖνος ὁ γουρουνουμούσουδος;* Φραγκᾶτ. Συνών. εἰς λ. *γουρουνουμούρης*.

γουρουνουμούτης ἐπίθ. Ζάκ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *γουρουνόμουτρο*.

Γουρουνουμούρης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. καὶ συνών.

γουρουνόμουτρο τό, 'Αθῆν. Ζάκ. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ. *γουρ'νόμουτρο* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μούτρο*.

1) Τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. Συνών. *γουρουνουμούσουδος*, *γουρουνουμούτσουνο*. 2) *Γουρουνουμούρης*, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. καὶ συνών., 'Αθῆν. Ζάκ. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ. 3) 'Ο ἀγροῖκος 'Αθῆν. Ζάκ. Συνών. εἰς λ. *γουρουνάνθρωπος* 2.

γουρουνουμούτσουνο τό, Λεξ. Μπριγκ.

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μούτσουνο*. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ. ὑπὸ τὸν τύπ. *γουρουνουμούτζουνο*. *Γουρουνόμουτρο* 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. καὶ συνών.

γουρουνουμούτσουνος ἐπίθ. 'Αθῆν. *γουρ'νομούτσουνος* Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. κ.ά.)
'Εκ τοῦ οὐσ. *γουρουνουμούτσουνο*.

1) *Γουρουνουμούρης*, τὸ ὅπ. βλ., 'Αθῆν. Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. κ.ά.) 2) *Γουρουνόμουτρο* 3, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ. κ.ά.): *Εἶναι φτοῦνος γουρ'νομούτσουνος καὶ δὲ λογαριάζει τίποτα* Γαργαλ. Συνών. εἰς λ. *γουρουνάνθρωπος* 2. 3) 'Ο ἀκάθαρτος Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. κ.ά.): *Ζεύει 'φτούν' ἡ γουρ'νομούτσουνη, καὶ βρωμαίει ἔς τ' ἀσκή της* (ζεύει = ὄζει) Γαργαλ.

γουρουνόμπαλος ὁ, ἐνιαχ. *γουρουνόβαλος* Ζάκ. (Κερ. Μαχαιρᾶδ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μπάλος*.

'Αωρον καὶ σκληρὸν σῆκον κατάλληλον μόνον διὰ τροφήν τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: *Κεῖνους τοὺς γουρουνόβαλους πηγες κ' ἔφαγες;*

γουρουνουμπεξεβένης ὁ, ἐνιαχ. *γουρ'νομπεξεβένης* Πελοπν. (Δίβρ. Κερπιν. Κοντοβάζαιν.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μπεξεβένης*.

1) Χοίρειον κρέας μαγειρευμένον Πελοπν. (Κερπιν.): *"Ελα σπῖτι, ἔχω σπουδαῖο γουρ'νομπεξεβένη.* *Πᾶμε νὰ φᾶμε γουρ'νομπεξεβένη.* 2) Χυλὸς παρασκευαζόμενος με ἀλεύρι, νερὸ καὶ λίπος χοίρου, ἄριστον ὡς πρωϊνὸν φαγητὸν τῶν χωρικῶν Πελοπν. (Δίβρ. Κοντοβάζαιν.) Συνών. *γουρουνουχυλός*.

γουρουνουμπούμπαρο τό "Ηπ. (Κόνιτσ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μπουμπάρι*.

Τὸ ζῶον Γλομερίς τῆς οἰκογ. τῶν Μυριαπόδων (Millepedi). Συνών. εἰς λ. *γουρουνίτσα* 2.

γουρουνόμυαλο τό, ἐνιαχ. *γουρ'νόμυαλο* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μυαλό*.

Μυελὸς χοίρου ἐνθ' ἄν.

γουρουνομύτης ἐπίθ. Πελοπν. (Βάχλ. Βούτσ. Γορτυν.) Σῦρ. — Κ. 'Ανακιάδ., Θαλασσ. 'Εγκυκλ., 208 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. *γ'ρουνομύτης* "Ηπ. (Θεσπρωτ.) *γουρ'νομύτης* Πελοπν. (Αἰγ. Γαργαλ. Γορτυν. Κοντογόν. Σουδεν. Φιγάλ.) —

Μακρυγ., Ἀπομν. 2, 32 Α. Τανάγρ., Ἀγγελ. ἐξολοθρ., 60 Χ. Χρηστοβασ., Ἀγών., 102 — Λεξ. Βλαστ. 386 Πρω. Δημητρ. γουργουνούτης Ἡπ. γουργουνούτ'ς Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ. Στερελλ. (Δεσφ. Κολάκ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γουργοῦνι καὶ μύτη.

1) Ὁ ἔχων μύτην προσομοιάζουσιν πρὸς τὴν τοῦ χοίρου. Ἡ λ. συνήθ. ὑβριστικὴ κατὰ τῶν Τούρκων ἐνθ' ἄν.: Ἀ, κακὸ νὰ ᾗ οὐ γουργοῦνιτ'ς Εὐβ. (Στρόπον.) Θὰ τοὺς φᾶμε τοὺς γουργοῦνιτ'δες. Θὰ τοὺς πᾶμε κυνηγώντας ὡς τὴν Κόκκινη Μηλιά Πελοπν. (Αἴγ.) Μὴν καίτε τὰ φου-σέκια ἀδίκως μ' αὐτὸν τὸ γουργοῦνι (ἐνν. τὸν Τούρκον) Μακρυγ., Ἀπομν. 2, 32. Ποῦ ξετρώπωναν μὲ τέτοιον καιρὸ οἱ γουργοῦνιτ'ς; Α. Τανάγρ., Ἀγγελ. ἐξολοθρ., 60. || Ἀσμ.

Τὸ ποῦ ᾤστε, παλληκάρια μου, παλιοί μου μπουλονκισήδες, ἀντέτε πιάστε, κάμετε 'ς αὐτοὺς τοὺς γουργοῦνιτ'δες Ἡπ. Συνών. εἰς λ. γουργοῦνι μούρη. 2) Ὁ ἀγροῖκος Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν.) : Αὐτὸς εἶναι μεγάλος γουργοῦνιτ'ς Γαργαλ. Συνών. εἰς λ. γουργοῦνι ἀνθρώπος 2. 3) Ὁ ἀκάθαρτος Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν.) 4) Ἡ λ. καὶ ὡς οὖσ., ὁ ἰχθύς τῶν γλυκέων ὑδάτων Χονδρόστομος ὁ ρίνων (Chondrostomus masus) τῆς οἰκογ. τῶν Κυπρινιδῶν (Cyprinidae) Κ. Ἀνανιάδ., Θαλασσ. Ἐγκυκλ., 208 Π. Οἰκο-νομίδ., Κατάλογ. ἰχθ. Ἑλλάδ., Πρακτ. Ἰνστ. Ὠκεαν.-Ἀλιευτ. ἐρευν. 11 (1979), 461. Συνών. ἀσπρόψαρο, μπουρνόψαρο, σκουμπούζι, συρτάρι, σούρτης.

γουργουνόξυγγο τό, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κλειτορ.) γ' ρουνόξυγο Πελοπν. (Ξεχώρ.) γουργοῦνιτ'ς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βαμβακ. Βρέσθ. Καλάβρυτ. Ὀλυμπ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γουργοῦνι καὶ ξύγγι.

Τὸ χοίρειον λίπος ἐνθ' ἄν.: Ἀν ἔχη ἡ νοικοκυρὰ γουργο-νόξυγγο, θὰ φτιάσουν κᾶνα καριανᾶ (= ὀμελέτα) Πελοπν. (Κλειτορ.) Φτιάχνουμε λουκουμάδες μὲ γουργουνόξυγγο αὐ-τόθ. Ἐχω σὲ μινιά φκιᾶλα λιγούλι γουργουνόξυγγο (φκιᾶλα= φιάλη) Πελοπν. (Γαργαλ.) Νὰ μοῦ φέρῃς τὴ γίδα νὰ τὴν ἀλείψω μὲ γ' ρουνόξυγο νὰ περάσῃ 'πὸ τοὺς χεμούλους (= πρή-ξιμο χειλιδίων) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Συνών. ἀλειμμα 3 β, ἀλοιφή 1, γλίνα 4, γουργοῦνι ἀλειμμα, γουργοῦνι ἀλοιφή, γουργοῦνι γλίνα, γουργοῦνι ἀ-λαδο, γουργοῦνι λιγδα, γουργοῦνι λιπα, γουργοῦνι λιπο, λίγδα, λίπα.

γουργουνόξυλο τό, ἐνιαχ. γουργοῦνιτ'ς Στερελλ. (Λαμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γουργοῦνι καὶ ξύλο.

Ράβδος διὰ τῆς ὁποίας παίζεται ἡ παιδιὰ γουργοῦνα, τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. γουργοῦνα 12.

γουργουνοπάζαρο τό, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γουργο-πάζαρο Π. Παπαχριστοδ., Θρακ. ἠθογραφ. 3, 12.

Ἐκ τῶν οὖσ. γουργοῦνι καὶ παζάρι.

Ἀγοραπωλησιὰ χοίρων ἐνθ' ἄν.: Κάθε Σάββατο ἔχει γουργουνοπάζαρο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐξω ἀπὸ τὴν πολι-τεία μας ὡς μίαν ὥραν μὲ τ' ἄλογο, παραμονὴ τῶρα Χρι-στογεννῶν, γίνονταν τὸ γουργοπάζαρο Π. Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἄν.

γουργουνοπαιδεμένος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουργοῦνιτ'ς Βιθυν.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γουργοῦνι καὶ τῆς μετοχ. παιδεμέ-νους τοῦ ρ. παιδεύω.

Ὁ ἀνατεθραμμένος ὡς γουργοῦνι, ὁ ἀγροῖκος ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀτσαλε καὶ π'ράτσαλε καὶ γουργοπαιδεμένε! (ἐπὶ ἀνθρώπου ὅλως ἀγροῖκου). Συνών. εἰς λ. γουργοῦνι ἀν-θρώπος 2.

γουργουνοπανύγυρο τό, ἐνιαχ. γουργοῦνιτ'ς Πε-λοπν. (Λάλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γουργοῦνι καὶ πανηγύρι.

Γουργοῦνιτ'ς ἀζαρο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γουργουνοπάπουτσο τό, Λεξ. Αἰν. γ' ρουνοπάπουτσο Ἀντίπαξ. Παξ. γουργοῦνιτ'ς Ἀντίπαξ. Ἡπ. (Πάργ.) Λευκ. (Πόρ. Φτερν.) Παξ. γουργοῦνιτ'ς Λευκ. γουργο-νουπάτ'τσου Στερελλ. (Ξηρόμ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γουργοῦνι καὶ παπούτσι.

1) Εἶδος θαλασσίου ὀστρέου μὲ κέλυφος ἐπίμηκες στίλ-βον Ἀντίπαξ Ἡπ. (Πάργ.) Παξ.: Ἐβγαλε λίγα γουργο-πάπουτσα νὰ πᾶν 'ς τὸ σπῖτι μ' γιὰ φατ Πάργ. Συνών. γουργοῦνιτ'ς 5. 2) Τὸ φυτὸν Κυκλάμινον τὸ νεαπολιτανικὸν (Cyclamen neapolitanum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρανθιδῶν ἢ Πριμουλιδῶν (Primulaceae) Λευκ. Πόρ. Φτερν.) Στερελλ. (Ξηρόμ.) — Λεξ. Αἰν. Συνών. ἀγριο-πατάτα, ἀζινίτσα, βουκάμενος, γουργοῦ-να 8, γουργοῦνιτ'ς 2, γουργοῦνιτ'ς 5, γουργοῦνιτ'ς πατάτα, γουργοῦνιτ'ς 5, γουργοῦνιτ'ς 1, καλαπόδι, κλούτσιννα, κυ-κλαμιά, κυκλαμίδα, ντρέμερο, πετρο-μανουρο, τῆς γῆς τὸ ψωμί.

γουργουνοπαστό τό, ἐνιαχ. γουργοῦνιτ'ς Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γουργοῦνι καὶ παστό.

Τὸ ἀλίπαστον χοιρινὸν κρέας ἐνθ' ἄν.: Ἐχω νιὰ λαίηνα γουργοῦνιτ'ς Πελοπν. (Γαργαλ.)

γουργουνοπατάτα ἡ, ἐνιαχ. γουργοῦνιτ'ς Στερε-λλ. (Βαρετάδ. Πατιόπουλ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γουργοῦνι καὶ πατάτα, ἐνθα καὶ πατάκα.

Τὸ φυτὸν Κυκλάμινον τὸ νεαπολιτανικὸν (Cyclamen neapolitanum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρανθιδῶν ἢ Πριμουλιδῶν (Primulaceae) ἐνθ' ἄν.: Καθόμ'ταν κ' ἔμασα γουργο-πατάκις (καθόμ'ταν=καθόμουν) Στερελλ. (Σπάρτ.) Συνών. εἰς λ. γουργοῦνιτ'ς 2.

γουργουνοπατησιὰ ἡ, ἐνιαχ. γουργοῦνιτ'ς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μοναστηρ.) γ' ρουνουπατ'σιὰ Μακεδ. (Μοσχολό-τᾶμ.) γουργοῦνιτ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γουργοῦνι καὶ πατησιὰ.

Ἰχνος πατήματος χοίρου ἐνθ' ἄν.

γουργουνοπατσᾶς ὁ, ἐνιαχ. γουργοῦνιτ'ς ἢ Πε-λοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γουργοῦνι καὶ πατσᾶς.

Φαγητὸν ἀπὸ βρασμένα τεμάχια κοιλίας χοίρου, εἶδος σούπας ἐνθ' ἄν.: Φκεῖνουμε τὴ γουργοπατσᾶ Πελοπν. (Βούρβουρ.)

